

Έτσι «φουντάραμε» το Φετχί – Μπουλέϊτ

Απο τη συνέντευξη του Βλαχόπουλου Νικολάου

Σαν σήμερα 18 Οκτωβρίου 1912 ο Νικόλαος Βότσης κυβερνήτης του Τορπιλοβόλου 11 με πλοηγούς τους Λιτοχωρίτες Νικόλαο Βλαχόπουλο και Μιχαήλ Κωφό εισήλθαν στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης και τορπιλίσαν το Τουρκικό θωρηκτό Φετχί Μπουλέντ.

Μια συγκλονιστική αφήγησι του Λιτοχωρίτου καπετάν Νικόλα Βλαχόπουλου το 1968, από την Ναυτική Έποποιία του 1912 στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Ηρωϊσμός και άταπάρνησις που υπήρξε η απαρχή της απελευθέρωσης της πρωτεύουσας του Βορρά.

Ήταν αρχές του Οκτώβρη του 1912 με την έναρξη του Βαλκανικού πολέμου, όταν ο κυβερνήτης του μικρού ιστιοφόρου Νικόλαος Βλαχόπουλος βρέθηκε αποκλεισμένος με πολλά άλλα ιστιοφόρα και εμπορικά στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Τα πληρώματα των αργούντων σκαφών περιεφέροντο στην πόλι χωρίς εργασία. Λίγο πιο μπροστά και προτού ο Ελληνικός Στόλος αποκλείσει το λιμάνι, μετέφερε άμμο και χαλίκι για λογαριασμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας ο καπετάν Νικόλας, τώρα όμως προσέδεσε κι αυτός το καΐκι του στο μώλο και περίμενε.

Άς αφήσουμε όμως τον ίδιο να μάς αφηγηθῇ το μεγάλο κατόρθωμα του πλοιάρχου Βότση, που συνεκλόνησε την εποχή εκείνη όλη την Ευρώπη με την τόλμη του κι έβαλε σε ανυσηχίες την τότε τουρκική στρατιωτική διοίκηση της Θεσσαλονίκης για την έκβασι των επιχειρήσεων στη Μακεδονία.

«Η απόφασίς μου να επανέλθω στην γενέτειρά μου που είχε ελευθερωθῇ προσφάτως από τὰ Ελληνικά στρατεύματα διά μέσου του ναυλοχοῦντος στο λιμένα της Θεσσαλονίκης Τουρκικοῦ στόλου, επιδοκιμάσθηκε και από άλλους συμπατριώτας μου και με παρώτρυναν να την επιχειρήσω, με παρακάλεσαν δε να παραλάβω στο σκάφος μου κι αυτούς διά το Λιτόχωρο.

Πράγματι παρέλαβα καμμιὰ εικοσαριά από δαύτους, και μέσα στο σκοτάδι της νύκτας διωλίσθησα ἀριστοτεχνικά κάτω από τις μπουκές τῶν ἐπακτίων πυροβόλων, ἀνοίχθηκα στο πέλαγος, πού ἤλεγχε ὁ Ελληνικός Στόλος.

Κάποια στιγμή ἀντελήφθην να πλησιάζῃ το μικρό μου καΐκι μία τορπιλλάκατος. Ήταν του πλοιάρχου Βότση.

Την εποχή εκείνη τὰ Ελληνικά στρατεύματα μετά την μάχη τῶν Γιαννιτσῶν, ὑπό την ἀρχιστρατηγίαν τοῦ Στρατηλάτη Διαδόχου Κωνσταντίνου προήλασαν και στρατοπέδευσαν εἰς το Τόψιν 25 χιλιόμετρα βορείως τῆς Θεσσαλονίκης με ἀντικειμενικό σκοπό την κατάληψιν της. Ἀπο την ἄλλη πλευρά οἱ Τούρκοι για να ἀναχαιτίσουν την ελληνική προέλασι μετέφεραν πυροβόλα μεγάλου βεληνεκοῦς, ἀπό τα πυροβολεῖα τοῦ Καρά – Μπουρνού, στο ναυλοχοῦν στο λιμάνι τῆς Θεσσαλονίκης τουρκικό θωρηκτό Φετῖχ – Μπουλέϊτ για να κτυπήσουν τα προελαύνοντα Ελληνικά στρατεύματα ἀπο την θάλασσα.

Λόγω τῶν εργασιῶν μου στο λιμάνι, ἐγνώριζα λεπτομερῶς κάθε σημεῖο του: τα ἐπάκτεια παράλια τους ὑφάλους, τα ἀβαθῆ ὕδατα, τα ναρκοπέδια, την διάταξι τῶν ναυλοχούντων τουρκικῶν σκαφῶν και κυρίως ἐγνώριζα την ἀκριβῆ θέσιν τῆς τουρκικῆς ναυαρχίδος.

Ενθουσιασμένος ἀπό τὰς πληροφορίας μου ὁ πλοίαρχος, και ἐκτιμήσας τα εθνικά μου αἰσθήματα και τὸν ἀκραιφνῆ μου πατριωτισμόν μου, με ἐνηγκαλίσθη και εἶπε ὅτι τελῶ ἐν ἐπιστρατεύσει για νὰ τὸν βοηθήσω στο μεγάλο του ἐγχείρημα.

Ἀνεπτύχθησαν λεπτομέρειαι σέ σύσκεψι πού ἔλαβα μέρος πάνω στήν «Σφακτηρία» και συνεφωνήθη νὰ ἔλθῃ να με παραλάβῃ μετά τριήμερο ἀπό τον μικρό ὄρμο τοῦ Λιτοχώρου και

να με δοθῇ συγχρόνως καιρός να στρατολογήσω και μερικούς ἐμπιστους συνεργάτας συγχωριανούς μου.

Πράγματι μετά τρεῖς ἡμέρας προσῆλθα στο καθωρισθέν σημεῖο κι ἔχων ὡς βοηθό τον συγχωριανό μου Μιχάλη Κωφοῦ, θεός – συχωρέστον, ἐπήγαμε και ἐτέθημεν στις διαταγές του Ναυάρχου.

Ὅταν φθάσαμε εἰς τον ναυλοχοῦντα προ του λιμένος τῆς Θεσσαλονικῆς Ἑλληνικόν στόλον ἀνήλθαμε στήν «Σφακτηρία» και ἐπηκολούθησε σύσκεψις εἰς την οἵοιαν ἀναπτύχθη και πάλιν το σχέδιον δράσεως γιά τήν ἐπιτυχία τοῦ μεγαλεπιβόλου σχεδίου του Βότση. Σε μένα ἀνετέθη ἡ πλοῖγια τῆς τορπιλάκατου ἐπὶ τῆς οἵοιαις ἐπέβαινε ὁ Ναύαρχος Βότσης. Μοῦ ἐδόθη δέ ὡς βοηθός ὁ Μιχ. Κωφοῦ και μέ εὐψυχία και δεξιότητες ὡδήγησα τήν τορπιλλάκατο διὰ μέσου τοῦ ναρκοπεδίου εἰς ἀπόστασιν βολῆς, ἀπο τήν τουρκικὴν Ναυαρχίδα.

- Αὐτὴ εἶναι κύριε Ναύαρχε.

- Μήπως κάνεις λάθος καπετάν – Νικόλα ;

- Ὅχι κ. Ναύαρχε. Λέγω με ἀπόλυτη πεποίθησι.

Και ἀμέσως ἐδωσε διαταγὴ και ἐρρίφθη ἡ πρώτη τορπίλλη, που πέτυχε το ἐχθρικό σκάφος στήν μέση και προξένησε τεράστια ρωγμὴ. Μια δεύτερη πέτυχε παραπλεύρως κι ἐνῶ το πολεμικό ἐβυθίζετο μια τρίτη πέρασε πάνω ἀπὸ το κατὰστρωμα γιά να ἐκραγῇ στην προκυμαία με κρότο χιλίων κεραυνῶν, ἐνστείρασα τὸν πανικό στους κατοίκους.

Ἀκολουθῶς ἐπωφελοῦμενοι τῆς συγχήσεως και τοῦ γενικοῦ πανικοῦ των Τούρκων και του συσκοτισμοῦ που ἐπηκολούθησε, διωλίσθησαν δια μέσου τῶν ἐχθρικών σκαφῶν και ἀπο τους προβολεῖς τῶν ἐπακτίων του Καρά –Μπουρνού και τέλος με διαφόρους ἐλιγμούς φθάσαμε ἐκτὸς βολῆς και ἀνοιχτήκαμε στο πέλαγος ποῦ ἤλεγχε ὁ Ἑλληνικός Στόλος. Αἱ συνθηματικαὶ βολαὶ που ἐρρίφθησαν ἀπὸ τήν τορπιλλάκατο τοῦ Ναυάρχου Βότση, ἀνήγγειλαν στα Ἑλληνικά πληρώματα τήν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου και τήν διάσωσή μας, προκάλεσε δέ ἀπερίγραπτο ἐνθουσιασμό στους ναῦτας και ἀξιωματικούς, που ἄρχισαν δαιμονιώδη καταγισμό πυρός ἐναντίον τῶν Τουρκικῶν ἐπακτείων πυροβολείων.

Ἀκολουθῶς ἐγένετο ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ στὸν ναύαρχο Βότση, τὸν οἵοιον ἀπεκαλοῦν «Νέο Κανάρη» και με τήν ἀκολουθίαν του και ὑπὸ καταγιστικά πυρὰ ἐναντίον του τουρκικοῦ στόλου».

Αὐτὰ μέ ἀφηγήθη ὁ 85τούτης καπετάν – Νικόλας ποῦ ζῇ ἀποτραβηγμένος, ἀλλὰ και δοξασμένος ἀνάμεσα σε ἐγκόνια και τρισέγγονα στο Λιτόχωρο.

Σ' ὅλη τη διάρκεια τῆς ἀφηγήσεώς του τα μάτια του ὑγρά, εἶχαν μια λάμψη ἀπόκοσμη σαν να ζοῦσε τίς ἥρωικές στιγμές στην σκοτεινὴ ἐκείνη νύκτα τοῦ Οκτώβρη ποῦ ἀνατίναξαν τήν Τουρκικὴ Ναυαρχίδα.

Έτσι φουντάραμε το ΦΕΤΧΙ ΜΠΟΥΛΕΝΤ

Συντάχθηκε απο τον/την mouseio

